Ч. 284. Середа 30 (17) грудня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До внутрішного положеня.—Події на Балкані.— Голоси праси про бесїду Ізвольского.

Дня 6 січня відбуде ся в Празї засїдане виконного комітету молодочехів. Має оно на цїли поробити заходи до переведеня угоди між сторонниками дра Крамаржа а сторонництвом радикальним, котрого провідником єсть бувший міністер др. Форжт. — Bohemia і инші німецкі часописи довідують ся, що занепокоєне Чехів з тої причини, що уряди підвластні міністерству скарбу мають до 8 січня с. р. виготовити виказ урядників після їх народности, не має нїякої підстави. Нема там зовсїм бесїди о адміністрацийнім розділї і неправдою є, немов би і в прочих дикастериях задумано виготовити подібні викази. Тимчасом доносять з достовірного жерела, що президент почт в Празї і віцепрезидент тої дирекциї покликані до Відня, аби здати справу о відношеню національнім між урядниками почтовими.

Кореспондент Magyar Hirlap-у розмовляв з австро-угорским амбасадором в Константинополи маркґр. Паллявічінім про положене в Туреччині. Амбасадор сказав: Переговори між нами а Туреччиною вже розпочали ся, але будуть вимагати богато часу. Наше правительство гадає, що відкликуючи свої войска з новобазарского санджаку дало Туреччині достаточне відшкодоване за анексию. В розмові з великим везиром і міністром заграничних справ заявив я їм, що Австро-Угорщина годить ся на підвисшене мита турецкого з 11 на 15%. Робить то 4 міліони річно, т. є. представляє капітал 100 міліонів. Крім того обіцяла Австро-Угорщина Туреччині підмогу в будові зелїзниць і инших економічних справах. — Neues Wiener Tagblatt довідує ся з міродатних кругів, що новоіменований амбасадор турецкий з Відня Решид одержав приказ скріпити приязні відносини між обома державами. Гадають навіть, що вже уложено підвалини, на яких мають бути збудовані переговори між Туреччиною а Австро-Угорщиною. В звязи з тим стоїть послїдне зарядженє турецкого правительства, стремляче до придавленя бойкоту австрийских товарів.

Один з болгарских дневникарів розмовляв в Константинополи з великим везиром, котрий між иншими висказував ся дуже добре о місиї Ляпчева і виявив надію, що Ляпчев вскорі прийде до Константинополя. Однако Туреччина обстає при грошевім відшкодованю. На замітку дневникаря, що в такім случаю порозуміне з Болгариєю буде неможливе, великий везир відповів, що знає дорогу, але не хоче єї зрадити.

З віродостойного жерела доносять про таку подію на границї австрийско-сербскій: Дня 23 грудня по полудни з сербского берега Дрини упали вистріли на австрийских жандармів патролюючих вздовж босаньского берега Дрини. Вахмайстер жандармериї Лесняк легко ранений. Австрийска патруля відповіла огнем, почім показало ся, що від тих вистрілів упало двох сербских селян. Австрийскі рапорти говорять о застріленю двох селян, сербскі же о застріленю двох вояків граничної сторожі. Wiener Allg. Ztg. доносить, що були то селяни в мундурах охотників. Та сама часопись доносить, що Сербія розділила на границї 100.000 карабінів в околицях звістних з розбійництва. Грозить то великою небезпечностию і австрийске правительство буде домагати ся розорученя того населеня.

Про бесїду Ізвольского висказує ся віденьска праса з вдоволенєм. Особливо подобала ся заява Ізвольского, що Росия узнає єствоване договорів між Австро-Угорщиною а Росиєю і що буде їх держати ся. Також викли-

---

12)

Маруся.

З российского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Аж в тій хвили я зрозумів добре Ахметзянова з цїлою єго „невинною" злочинностию— я дійстно не найду тут иншого слова.... Він марнує час на дрібні крадежи і злодійства, коли тимчасом єго імя могло би греміти рівно як імена Никифорова і Чевкеса—дуже звістних в тих роках на Ленї начальників пачкарів і опришків.... Я зрозумів також, чому Тимофій ставив імя Степана побіч Абрашки. В житю обох „жінка" грали майже однакові ролї....

Двері Абращиної хати відчинили ся. З хати ніс ся гомін, немов з улия. В освіченім четверокутнику появила ся стать Степанова. Він очевидячки відступав, між тим як з глубини хати до него підсували ся татарскі стати.

— Що у вас лучило ся? — спитав я, коли Степан надійшов до наших воріт і почав виймати бантину, аби дістати ся на подвірє.

— Нїчого — відповів він неохочо. — З Татарами трохи порахував ся.

І обернувши ся до хати, в котрій двері лишили ся отверті, погрозив кулаком.

— Посьміеш ся ти, Авраме, почекай....

Я замітив, що сим разом він випив трохи більше як звичайно і крім того був дуже зворушений.

На рано погода нагле звернула на зиму. Осїнь в тих околицях майже непомітна. Вже в серпни холодні ранки цїпко стискають землю і окривають єї приморозком. До полудня земля ледве відтає, а вже вчасним смерком знов починає підмерзати. Таким способом земля перемерзає досить глубоко ще довго перед снїгом; слоти та мраки сибірска осїнь майже не знає, воздух чистий та прозорий, звуки несуть ся виразно, ясно, далеко, копита коний дзвінко стукотять по голій ще, але закованій земли.

Над вечер другого дня мене викликав з юрти трохи тревожний оклик Степана. Я вибіг і побачив, що майже з усїх близших юрт вибігали люди і з тревогою дивили ся на небо. Якути і сибірскі Росияни дивили ся досить спокійно, але Татари, а особливо Кирґізи були неспокійні і голосно розмовляли.

Я також глянув в гору. Ледве пересунувши ся через хребет недалеких горбків на пів нічно західній сторонї, плила до нас важка, оловяна хмара. Она була величезна і дивна своєю різкою самотностию на холоднім і яснім небі. В горі різко обмежена немов спина великаньского зьвіра, спустила в долинї кілька паростів, що тихо, зловіщо ворушили ся, спускаючи ся все низше і немов дивогляд перебирали великаньскими вусами. Але що найстрашнїйше було, то те, що хмара повзала зовсїм низько над землею, здрігаючи ся, як би тратила сили на свій лет і як би готова була відразу упасти на землю цїлою своєю важкою масою.

Всї утихли. — Дивіть — зачепить вашу юрту — сказав Степан. Напів божевільний Кирґіз, що жив недалеко, прицїлив ся з рушниці і вистрілив. Хмара, все здрігаючи, надповзала і розсунула ся над крайними юртами слободи. Все потемнїло і померкло досьвіта. Очивидно, юрти хмара не зачепила, але коли над нашими головами, тихо филюючи і ворушачи своїми паростами, повзав тяжкий, оловяний, декуди лиш мутно-жовтавий туманний дивогляд — всї затихли... Тілько ще раз гримнув вистріл божевільного Кирґіза. За кілька хвиль темна маса переплила над рікою. Єї темні тумани закрили скали горішного берега і видко було, що она зачіпила ся за їх узбіча. Коли щезла за верхами — на склонах гір, укритих ще зеленою ялиною, білїли густі смуги снїгу, немов намальовані великаньским пензлем.

Я прокинув ся, немов по дивоглядім фантастичнім снї. Над слободою знов грало густе, жовте проміне скупого осїнного сонця; якісь чужі менї люди голосно виявляли менї свій неспокій та розговорювали про значінє дивного явища. І всьо видавало ся чужим, дивним, незрозумілим... Незрозумілим навіть видавало ся і те, як я тут опинив ся і що тут роблю.

В дверях нашої лїтної хати, з одною рукою на одвірку, стояла Маруся з постарілим і наляканим лицем і тяжко, з перервами віддихала. Тілько місцеві тубольці дивили ся спокійнїйше.

— Ну, парубче — сказав менї мій приятель, напів Якут, Тимофій. — Тепер буде буря! Ой-ой!

кала вдоволене заява Ізвольского, що Росия з практичних причин не може заложити протесту против анексиї Босни і Герцеґовини. Ради уділені Росиєю Сербії і Чорногорі, аби вели себе спокійно, повитано у Відни дуже симпатично.

Новинки.

Львів, дня 29-го грудня 1908

— Іменованя і перенесеня. П. Намістник іменував канцелїста Намістництва Льва Левицкого офіциялом Намістництва, а підофіц. 80 пп. Казим. Лявчні'го канцелїстом Наміст. — П. Намістник переніс стар. комісаря поліциї Брон. Беноя з Бродів до Львова, а концепіста поліциї Мих. Карабановского зі Львова до Бродів.

— IX кл. ранґи признав управитель міністерства слідуючим учителям і учителькам школи вправ при семінариях учительских: Ферд. Щуркевичеви, Йос. Гриневичеви і Кар. Хоміцкому при муж. семінар. учит. у Львові; Кипр. Вербяньскому, Ігн. Секурі, Вінк. Скотницкому і Вол. Воляньскому в муж. учит. семінар. в Самборі; Ів. Галасови, Й. Сойці і Фр. Кайзерови в муж. семін. учит. в Сокали, Стеф. Веберови, Ант. Адамусови і Петр. Будзиньскому в окр. муж. семін. учит. в Станиславові; Вол. Котовичеви, Зигм. Турецкому, Дмитр. Дмитеркови і Фр. Яворчиковскому в муж. семінариї учит. в Тернополи, Володисл. Гостиньскій в жень. семінар. учит. у Львові і Стан. Лїнгардт в женьск. семін. учит. в Перемишли.

— Дуже хороші переписні листки. Заходом „Сокільского базару“ появила ся в торговли нова серия дуже хороших переписних листків приміщених до сьвят Рiздва і Нового року. Серия складає ся з вісьмох карток, украшених рисунками Т. Гриневича (сільскі зимові краєвиди, ангел, сьв. Николай і т. п. та обведених мережанками.

— Остережене. З ріжних сторін Галичини надходять вісти, що якісь безсовістні дурисьвіти ширять по місточках і селах чутку, що австрийскі банкноти, іменно же 20-коронові в виду близької війни стратять дуже на вартости і длятого треба їх завчасу виміняти на золоті монети. Перепуджені тою чуткою люди вірять і продають тим дурисьвітам банкноти пониже їх теперішної вартости. Тоті дурисьвіти роблять на тім знамениті інтереси. Инші дурисьвіти дораджують людем, щоби вибирали свої гроші з банків, бо небавком вибухне війна, а тоді правительство забере всї гроші на военні цїли. Остерігаємо длятого наших людий, щоби не вірили тим дурисьвітам і не давали ся обманювати.

— Розводи в дарунку на Різдво. Практичні Американцї уміють завсїгди придумати якусь несподіванку. Сим разом хороші Американки придумали розвід в дарунку на Різдво. На тиждень перед Різдвом після латиньского обряду рішало ся перед найвисшим трибуналом в Ню Йорку множество процесів розводових. Судия Давлінґ дав одного дня не менше лиш 125 розводів, і завів тим, як сказав, „спокій і мир на різдво“. Судия Давлінґ розпочав розправу о 10 год. перед полуднем, а до 12 год. розвів вже був сорок сопружеств. Салї судові були переповнені жінками, почавши від таких красавиць, котрі ще не скінчили 20 лїт аж до поважних сивоволосих невіст. Судия той працював зі скоростию 15 до 20 розводів на годину і вдоволений подав о 5 год. до відомости, що виконав 125 розводів, а слїдуюче засїдане відкладає до другого дня та має надію, що зможе ще 2000 жінкам зробити розводами радість на Різдво.

— Велике ювилейне сьвято будуть обходити в пятницю дня 1 січня 1909 Русини калуского повіта: сороклїтний ювилей єствованя товариства „Просьвіта“. Обхід ювилейний розпічне Служба Божа з дияконами і принагідною промовою о 10 год. рано. Відтак відбуде ся похід з церкви до салї „Руского Народного Дому“; дальше відбудуть ся загальні збори членів філії тов. „Просьвіта“ в Калуши о 12 год. в полуднє, а делегат головного виділу у Львові виголосить економічний реферат. Закінчить: великий народний концерт з дуже гарною та ріжнородною програмою о годині $2^1/_2$ з полудня. Окремих запрошень не висилає ся. Просить ся о як найчисленнїйшу участь в сїм торжестві.

— Пожертий вовками. Лютераньский душпастир в Ершебетвароші (Єлисаветград) в Семигороді), Фридрих Гекерт вибрав ся був перед кількома днями саньми до Шеґешвару. На дорозї напало на него 8 голодних вовків. Пастор стрілив між звірів і одного з них застрілив, а другі вовки розбігли ся. Урадуваний, що вибавив ся з великої небезпеки, Гекерт злїз із саний, щоби подивити ся на убитого вовка та забрати его з собою. Тимчасом вовки забігли з боку і кинули ся на коні. Хоч як старав ся візник їх вдержати, коні сполошили ся, а пастор лишив ся сам оден. Коні станули аж в найблизшім селї. Туг візник розказав, що стало ся і кількох узброєних селян пішли, де лишав ся сьвященик. Однак заки зайшли на місце, вовки пожерли нещасного і лишили тілько подерту одіж, очиці і чоботи.

— Репертуар руского театру в Дрогобичи (Саля міска). Початок о годині 7 вечером. Білети продає раньше Народна Торговля.

В середу, дня 30 с. м. „Фавст“, опера в 5 дїях а 6 відслонах К Гунода.

— Для еміґрантів. З уваги на зростаючий еміґрацийний рух до Сполучених Держав чікаґівскі ґазети остерігають наших земляків перед поквапним виїздом за океанї пишуть між иншим таке: Економічний крах в Америці приходить дуже скоро, але не так скоро відносини поправляють ся. Фабриканти і „політикери“ вправді кричать по ґазетах, що „prosperity“ (добробут) повертає, що до фабрик приймають сотки тисячів робітників, що торговля оживила ся і т. п., але се звичайний собі американьский „bluff“ (туманенє), обчислений на рекляму свого підприємства. Де приймуть 500 робітників до фабрики, там кричать, що їх принято 5.000; де мають замовлене на 1.000 тон стали, зараз розголошують, що дістали замовлене на 100.000 тон, — і так в кождій галузи промислу чи торговлї є більше бляґи, ніж дїйстности. Ще раз зазначуємо з натиском, що тепер нема чого спішити ся до Сполучених Держав, бо тут нема роботи навіть для тих, котрі тут уродили ся і виховались, а тим більше не знайде єсьвіжий пришелець з краю. Бачимо на власні очи, кілько то робітників блукає ся по улицях, глядаючи роботи, котрої знайти не можуть, з що тепер трохи більше працює робітників, ніж тому кілька місяців, то ще не доказ, що вернули ся „золоті часи“ і кождому є добре. Тисячі робітників ждуть на працю в копальнях, фабриках, лїсах, на зелїзницях і т. п., живучи надією з дня на день; однак та надія доси обманчива і робітники терплять нужду. Отже хто пише до европейских ґазет, що тут великий попит на робітників, той сьвідомо бреше і має в тім очевидячки особисті користи з боку перевозових товариств.

— Потомок польского короля Собіского. Перед судом повітовим у Відни ставали оногди вдовиця угорского урядника міністерияльного Роза Переній і її син Кароль за то, що приїхавши до Відня, замельдували ся на поліциї під фальшивим іменем. Перед кількома місяцями подали они просьбу до Архікн. Фридриха, в котрій доказували, що суть послїдними потомками польского короля Собіского і просили, щоби Архікнязь вставив ся за ними у Цісаря. Внаслїдок тої просьби розведено доходженя, котрі показали, що матїр і син приїхавши до Відня, замельдували ся на поліциї під іменем ґраф Кароль Подер і ґрафиня Роза Подер Переній. Позаяк поліция набрала переконаня, що они не мають права уживати ґрафского титулу, запізвала їх до суду за то, що они фальшиво замельдували ся. Підчас роз-

I дїйстно незабаром, немов навздогін за північним утікачем, що мабуть відорвав ся від якогось сніжного оркану, дмухнув острий вітер і упала ніч серед хмари дрібного сипкого снїгу. Вітер гудів в недалек ярах, гнав снїгом, навівав замети, підхоплював знов і крутив у воздусї. Там, де перед хвилею ще все біліло від снїгу, знов чорніла суха, дзвінка земля.

Степан і Маруся стали збирати ся. Я здержував їх — тоді був я зовсім сам — але Степан відмовив ся.

— Ні, пане — тепер буде завеpуха, пора темна. А я до того ще й з Татарами в сварці.

Я напоїв їх на дорогу чаєм і випровадив. За кілька хвиль они зникли серед мутного сумерку ночи, а вітер зараз розметав слїди, що лишили ся від коліс їх воза.

VIII.

Дїйсно наставала темна пора. Що року два або три тиждні між осению а правдивою зимою в тих околицях віють люті вітри; погані ночи — повні холоду і морозу. Тайга стогне безнастанне, по лугах несуть ся стовпи сніжного колючого пилу, земля робить ся камнем.

Але Татари, що становили майже половину слободи, дивили ся на той час з цїлком практичного становища. Замерзла земля не лишає слїдів, а сипкий снїг, що переносить ся вітром з одного місця на друге, тим менше Раз за разом, виходячи в ночи з юрти, ми чули по татарских подвірях якісь рухи і тихі збори. Рано довідували ся про розбиту комору „у Якутів“, або про розграблену юрту якогось богача.

Мій приятель Тимофій, про котрого я згадував висше, що знакомив мене зі звичаями місцевого житя, ось як характеризував відносини слободи і її околиці:

— Татар у Брякут воровай, Брякут у Татар воровай — взад — вперед *).

Але в дїйстности рівної відплати не було. Якути полохливі і спокійні. Тому они більше боронили ся, ніж нападали. Правда, коли татарский кінь забіг в улус подальше від слободи, то сейчас попадав в якутский котел, на спільний празник. Але відкриті напади на Татар в слободі були трудні. Якути обмежували ся обороною, майже все марною і боязливо дурною. Переїзджаючи в ночи сїльскими шляхами, можна було чутя несподіваио крик, як би хто різав відразу кількох людий. То — населене одної юрти, в котрій дві або три родини скупивши ся на довгу холодну зиму, упереджує подорожного, котрий переїзджає темним шляхом про те, що они не сплять і готові до оборони. Тілько та погроза робила враженє скорше якогось плачу, майже благаня. Часом по крику слїдували безладні, такі самі полохливі вистріли у воздух. Все те очивидно було лиш на руку відважним і сьміливим Татарам, котрі уважали, доки Якути настріляють ся і накричать ся, а тоді тихо, але спокійно ішли на здобич...

На другий день по дивній хмарі і нічній заворусї до слободи приїхало кількох Якутів, домагаючись „зробити їм папери“ і зробити трус у Татарів. Папери їм зроблено, Татари покірно відчиняли власні комнати і пивниці. А осінь заєдно лютувала, снїг все носив ся в пітьмі, гонений вітром, стукотів в наші маленькі вікна і довкола нашої юрти; ночами все чути було тихий рух то в одній то в другій татарскій загороді. Мій вірний пес, котрого я брав до себе в юрту, почуваючись самітним, безнастанно чуйно насторожував ся і гарчав якось відмінно, як гарчать якутскі пси — лише на Татарів або на поселенців. Тоді я брав на всякий случай рушницю і виходив з юрти. Але за кождим разом тревога була даремна; иноді тілько на великім шляху, до улусів, або по побічній дорозї, що проходила попри нашу загороду, пересувала ся тихо серед мутної мраки верхом одна стать або дві...

Я почував ся в своїй юрті на узбічи немов на островци в незвичайно дивнім становищи; довкола мене серед мутного, туманного моря кипіла оригінальна дїяльність розбишаків. Иноді я догадував ся, хто саме з моїх добрих сусїдів виїздить „у Якути“ по добичу, чи до лїса з добичию, яку конче треба було сховати... Иноді кипіло в мені обурене, рука мимохіть стискала рушницю, але то була видима неможливість... Я не умів плавати між тими скалами.

(Дальше буде).

*) Татари у Якутів крадуть — Якути у Татар крадуть.

прави доказував Кароль Переній, що єму належить ся дійстно титул ґрафа Подера. Він казав, що єсть безпосередним потомком польского короля Яна III. Собіского, котрого правнук, князь Ян Собіский в 1790 р. зайшов на Угорщину і осів тут в місцевости Папа. Тут зложив він титул князя Собіского і за призволенєм послідного польского короля прибрав назвище ґрафа Подера. Отже він, обжалований, єсть правнуком того ґрафа Подера а тим самим і потомком польского короля Яна III. Собіского в семім поколїню. Єго батько був ревідентом в угорскім міністерстві віроісповідань, але не уживав ґрафского титулу, бо той вже не відповідав єго становищу в суспільности та єго відносинам маєтковим і длятого називав ся просто лиш Генрих Подер а се назвище змінив опісля на мадярске Переній. Пізнїйше зажадав він, щоби се назвище вільно було єму змінити знову на давнїйше. Він предложив метрику смерти свого батька, в котрій той був записаний яко „ґроф" (ґраф) Подер. Суд вислав був запитанє до угорского міністерства справ внутрішних, котре відповіло, що в краєвім архіві нема ніяких дат про імя і титул ґрафів Подер а сама метрика смерти не може бути ще доказом, що комусь належить ся титул ґрафа. Батько обжалованого змінив був дійстно своє первістне назвище Подер на Переній а пізнїйше подав просьбу, щоби єго синови вільно було уживати порекла Подер, котре єсть старим шляхотским пореклом; просьбу ту однак відкинено. — Судия увільнив обжалованих, доказуючи, що они не наміряли обманювати властий поданєм фальшивого імени, бо до порекла головної комірнички Рози Подер було ще додане і єї правдиве назвище Переній.

— **Велике землетрясенє** навістило середну і полудневу Італію та Сицилію і наробило величезної шкоди, при чім не обійшло ся і без жертв в людех. Італїяньский міністер маринарки одержав телеґраму з донесенєм, що часть міста Мессини єсть знищена. Кількасот домів завалило ся а велике число людий погибло. Міністерство маринарки розпорядило, щоби всї кораблї з Неаполя відплили до Мессини на ратунок. — З Палермо доносять: З цїлої Сицилії надходять вісти о землетрясенях. Телеґрафічне і телефонічне полученє з Мессиною перерване. Два поїзди, котрі виїхали до Кальтанісетта і Джирдженті, мусїли вернути з дороги з причини, що насип завалив ся. В Кальтанісетта богато домів попукало а люди днюють і ночують на улицях. В Катанії землетрясенє тревало 20 секунд. Запримічено також підморске землетрясенє, внаслїдок котрого кільканайцять лодий затонуло і згинув один хлопець на березї. Один австрийский пароплав і два вітрилівцї мало що не розбили ся. Товари в доках значно ушкоджені. — З Пальмі доносять: Внаслїдок землетрясеня завалило ся богато домів, инші попукали. Мало також згинути богато людий. — В Стефана Кові видобуто з під румовищ 3 трупи і 60 ранених. Кілька домів завалило ся а дуже богато попукало. Войско опорожнює доми, де потреба. В Ст. Онофріо єсть 13 осіб зранених а люди повтікали з міста і перебувають під голим небом. — Замітне то, що се землетрясенє дало ся відчути також в північній Америцї. В Вірджінія Сіті в удільній державі Монтана дало ся вчера відчути так сильне землетрясенє, що кілька домів попукало.

— **Шерльок Гольмс в Парижи.** Славний писатель і автор оповідань Шерльока Гольмса, Конан Дойлє — як доносить париска „часопись „Figaro" — любить тепер розповідати свою пригоду, яка приключила ся єму підчас єго недавної гостини в Парижи. Приїхавши з полудня на Ліоньский дворець, казав він фіакрови завести себе до якогось готелю. Коли платив візникови і дав єму до того ще й значний напивок, візник подякував так щедрому гостеви і назвав єго по імени. Здивований спитав Конан Дойлє візника, звідки він єго знає, а той відповів зовсїм на лад детектива в оповіданях Шерльока Гольмса: Я вичитав в ґазетах, що сер Конан Дойлє має приїхати з Ніцци до Парижа по своїй гостинї в Марсилії і Ліонї. Отже я пізнав по вас, що ви стригли собі волосє у одного фризиєра в Марсилії та що на своїх черевиках маєте ще ліоньске болото. Менї не треба було більше, щоби сконстатувати, хто ви. Сер Конан Дойлє нїби трохи аж остовпів, що париский візник уміє так знаменито уживати способу єго Шерльока Гольмса. Але все-таки спитав єго, чи то лиш по тім однім він пізнав єго. — *Ma foi, non* — бігме, що нї, — відповів візник з легким іронїчним усьміхом. — Я пізнав ще й по чімсь иншім: Ваше імя вписане преці великими буквами на вашім куфрі".

Телеґрами.

Відень 29 грудня. Новоіменований амбасадор турецкий зложив передвчера візиту бар. Еренталеви. Розмова обох мужів державних тревала дуже довго.

Будапешт 29 грудня. Повертаючий до Росії ґен. Ліповац, Серб в российскій службі, в розмові з граничними офіцирами висказав погляд, що найдальше за два місяцї Сербія виповість війну.

Константинополь 29 грудня. Австро-угорский амбасадор Паллявічіні відбув вчера по полудни конференцию з великим везиром і міністром справ заграничних.

Софія 29 грудня. В болгарскім собраню в буджетовій дискусиї виголосив міністер скарбу експозе. Буджет на р. 1909 виказує в видатках 157 міліонів против 127 міліонів попередного року. З підвижки ужито 9 міліонів на войскові цїли.

Константинополь 29 грудня. Засїданє парляменту розпочало ся вчера о 3 годинї з полудня. Президент Ахмед Різа подав до відомости палати, що він і віцепрезидент були вчера на авдиенциї у султана, аби єму подякувати за іменованє. Султан заявив, що буде придержувати ся строго конституциї і що конституция має обовязувати по вічні часи. Висказав відтак бажанє, аби для парляменту побудовано новий будинок. — Відтак палата приймила адресу до султана і ухвалила відповісти заграничним парляментам на їх желаня.

Париж 28 грудня. Humanité обговорюючи політичне положенє в сьвітї, звертає ся остро против Росиї, котрої претенсиї до оборони свободи, оборони полудневославяньских народів доказують, як великий єсть у Росиян брак пізнаня самих себе.

Льондон 29 грудня. Morning Post пише, що нота Ізвольского єсть зовсїм без докору. Віденьска праса, що правда, уважає єї не прихильною, однак в дійстности так не єсть. Відень не клопоче ся межинародними договорами і з легким серцем переходить над ними до порядку дневного.

Землетрясенє.

Палермо 29 грудня. Доси брак ще подрібних вістий о розмірах катастрофи в Мессинї. Після чутки згинуло тисяч людий. Потверджує ся вість, що більша часть міста єсть знищена. Катастрофа збільшила ся ще внаслїдок пожежі, котра вибухла внаслїдок експльозиї ґазів. Море залило велику велику часть улиць і занесло їх намулом, що утрудняє дуже ратункову роботу. Передмістя Мессини Боро і Ґанціррі щезли зовсїм з лиця землї.

Катанцаро 29 грудня. З Реджджо ді Калябрія наспіли о півночи депешї, що місто се стрітила подібна судьба, як і Мессину. Уряд почтовий і телеґрафічний знищені.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Шкіряні вироби з російскої шкіри!

Пара чобіт з російскої шкіри засуваних т. зв. „Штаперів“ що вистануть до ношеня по 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 і 24 корон.

Другий же рід таких же чобіт із російскої шкіри, мягких, особливо придатних до ношеня для женщин і дівчат, котрі вистарчать до ношеня по 10, 11 і 12 К. для школярів 7, 8, 9 і 10 К.

Третий же рід чобіт, в найлучшого юхту жовтого, для мужчин, парібків по 14 і 16 К, для школярів чоботи в тогож жовтого юхту по 6 і 7 К.

Четвертий же рід чобіт зимових з верха шкіра, а в середині овече сукно, для мужчин по 14, 15 і 16 К.

Брятя селяни і міщани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках і торгах, не купуйте тандети у жидів, памятайсе на пословицю: Дешево масо пси їдять! Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на брензолї і як в них пїдете в болото, то прийдете домів босо. Замовляючий повинен прислати 4 К задатку і міру з ноги, скілько центиметрів довга а скілько груба. Без задатку не висилаєсь нікому.

Стефан Копач

Струтин, п. Долина ад Стрий.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерию,

старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).